

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Epistola Constantini Ad Catholicos Alexandrinae Ecclesiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

xandrini Concilii anno Christi 339. celebrati: lector, si velit, eam ibidem positam consulat. Cum itaque aduersarii nihil probarent, omnesque eorum conatus eluderentur, legatos in Ægyptum destinant, qui crimina peruestigent, testes conquirant & subornent. Quos omnes, eo quod Ariani essent, & propter Arianismum sibi palam infensi, Athanasius quidem de fide suspectos, adeoque ab eo munere reiiciendos esse iure allegauit; sed frustra: nam illi potentia magistratuum freti, Theognidem, Marim, Theodorum, Macedonium, Vrsacium & Valentem episcopos contra omnium orthodoxorum sententiam delectos eiusdem causæ testes ac iudices clam miserunt. Qua de re cum & apud Synodum, & apud Dionysium comitem, diuersis contestationum libellis interpositis, de quibus infra, diuersi protestarentur, protestando autem nihil aut parum proficerent, Athanasius meliora desperans, e Concilio iniuriosorum Tyro recessit, & ad imperatorem profectus est, ut de iis quæ in hoc Conuentu malignantium partim ab Eusebianis, partim a Dionysio comite, contra omne ius & æquitatem gesta sunt conquereretur. Interim legati Alexandriam profecti, fauore & opera Philagrii præfecti de criminibus sacrilegii & homicidii Athanasio obiectis sic inquisuerunt, ut testes veritatis repulerint, de fide suspectos, periuros, mendaces ac calumniatores pecunia fortasse aut muneribus corruptos dumtaxat admiserint. De inquirendi & testificandi modo plane illegitimo, Alexandriæ Mareoticæ ecclesiæ presbyteri ac diaconi apud legatos, Philagrium Tyriamque Synodum protestati, ad veram & legitimam Synodum appellarunt, sed frustra: nam dum legati acta, quæ Mareotica inscribuntur, per summam iniuriam ac fraudem perfecissent, suamque mendaciorum officinam absoluissent, ad Conciliabulum Tyri redeuntes, ex actis spuris & adulterinis, cum reliquis Eusebianis, Athanasium absentem condemnant, episcopatu ac communione fidelium priuant, & ne Alexandriæ habitet verant. Ioannem autem & Meletianos omnes tamquam iniuria affectos in communionem recipiunt: denique ut præmium Ischyrae pseudopresbytero, Athanasium iniquissime accusaturum promissum, soluatur, illum pagi sui episcopum nominant, ecclesiamque illi ædificari ab imperatore impetrant. Hæc Athanasius apolog. 2. Iniquissima hac condemnatione pro voto peracta, basilicam Tyri erectam iussu Constantini solito ritu dedicarunt. Eusebius lib. 4. vitæ Constantini, cap. 41. & lib. 10. histor. cap. 4. Vide Baron. anno Christi 335. per totum, item annis quibusdam præcedentibus.

EPISTOLA CONSTANTINI

AD CATHOLICOS ALEXANDRIÆ ECCLESIAE.

*Constantinus Maximus Augustus populo catholicæ
per Alexandriam ecclesiæ.*

DILECTI fratres, saluto vos, inuocans Deum, summum meæ voluntatis testem, & nostræ legis crea-

Qui & quales testes adhibiti.

Contra examen testium variaz protestationes & exceptiones opposita.

ANNO CHRISTI 335.

ANNO
CHRISTI
335

torem, qui omnium vitæ præfidet, & discordias odit. Verum quidnam potissimum dicam? An scilicet nos bene valere? Verum id quidem: sed multo feliciter agere liceret, si vos mutuo, excussis odiis, amaretis: rixosorum enim hominum procellis occurrere debemus, quod portus dilectionis a vobis relictus sit. O rem absurdam! Vah quantæ quotidie calamitates per invidiam omnia miscentem existunt! unde fit, vt populus Dei infamia laboret. Quo igitur iustitiæ fides recessit, cum tantarum tenebrarum caligine obuoluamur? neque id tam ex errore, qui multiplex est, quam malignorum hominum vitiis, dum & propugnatores verecundiæ sustinemus, & eos qui æquitatem & veritatem profligant, etiam cum id sensibus nostris percipiamus, negligendos putemus. Quodnam id genus nostræ peruerſitatis, si inimicos non reprehendimus, sed latrocinio nos comites damus? Unde fit vt viam quamdam sibi facillime strauerit, nemine repugnante, perniciosissima fraus. Nullusne tandem sensus est, ne pro dotibus quidem communis omnium naturæ, si legis præcepta contemnenda duximus? Sed dixerit aliquis: Saltem caritas, prout ductus naturæ est, reperitur. Admodum scilicet, qui & Dei lege, & bono ingenio instructi, toleramus tamen inimicos turbationum & tumultuum facibus quasi incendia miscere: idque neque oculis præditi cernimus, neque legis sententia imbuti sentimus. Quantus igitur stupor nostram vitam incessit, cum nostrimet tam incurii simus, etiam Deo admo-

Quid igitur, num id mediocre aut tolerabile malum est? Num pro hostibus habendi sunt? Nonne in domum & populum Dei ante oculos nostros per sæuitiam debacchantur, & probra iaciunt scelerati illi? Iam quanta id cum vesania faciant, vobis ipsis cogitandum relinquo. Stulti enim illi in lingua sua sitam habent malitiam, plumbeasque iras ita secum circumferunt, vt seipſos mutuis vicibus feriant, & nos secum ad auctarium sui supplicii abstrahant. Interim qui recta docet, hostis iudicatur, qui autem inuidiæ vitium præ se fert, populum mansuetum (quod minime oportuit) inuadit, deuaſtat, abſumit, & semetipſum vltro corrumpit, gloriatur, extollit, veritatem subuertit,

Iustæ que-
relæ Con-
stantini.INI
ESLÆ.m, sum-
gis crea-

& fidem circumuenit, donec suæ conscientiæ cauernam & latibulum quæritando inueniat. Ferocitas igitur agrestis eos miseros facit, qui ita temere semetipsos, cum indigni sint, efferant, inclamantes: Hem scelera! illene presbyter est, aut illene puer? Mea existimatio attingitur, mihi hoc ipsum debetur, ab illo ablatum est. Ego igitur omnibus spoliatis pro viribus nocebo. Luculentum infantiæ tumultum dicas, si acies, conciliabula aut comitia istorum importunissimorum conuentuum videas. O nostram in ecclesiam Dei peruersitatem, spectaculumque maligni & dementis animi! Nunquamne tandem pudebunt? nunquamne semetipsi improbabitur? nunquamne in animo morsus sentient, vt vel nunc saltem contra imposturam & rixas dignum aliquid animo concipiant & sentire videantur? Vis sola inuidiæ est, suis fucis & pigmentis innitens. Sed tamen nihil mali isti aduersus episcopum vestrum potuere. Mihi credite, fratres, nihil aliud studio habent, quam afflictiis nostris temporibus nullum sibi locum pœnitentiæ in hac vita relinquere.

Hortatur
Alexandri-
nos.

Ipsi igitur vobismetipsis auxilio est ote: o brestor caritatem vestram, ipsi vos inuicem diligite, & omni ope pro vestra concordia istos persequamini qui vestram concordiam gratiam demoliri student: Deumque præ oculis habentes, in mutua caritate consistite. Ego enim episcopum vestrum Athanasium libenter recepi, eumque vt virum Dei allocutus sum. Vestri autem est, non mei iudicii, ea de re cognoscere. Quantum autem attinet ad officium salutationis, colloquiique cum reuerendissimo Athanasio, idoneum eum necessariumque arbitratus sum, qui vobis in sacris minister esset: ea est hominis in æquitate tuenda sedulitas; non indigna profecto, nec inepta nostræ pacificæ religioni, vt quæ dotes salutaris sententiæ semper foueat, & rationis adhortamenta sequatur. Deus vos conseruet, dilecti fratres.